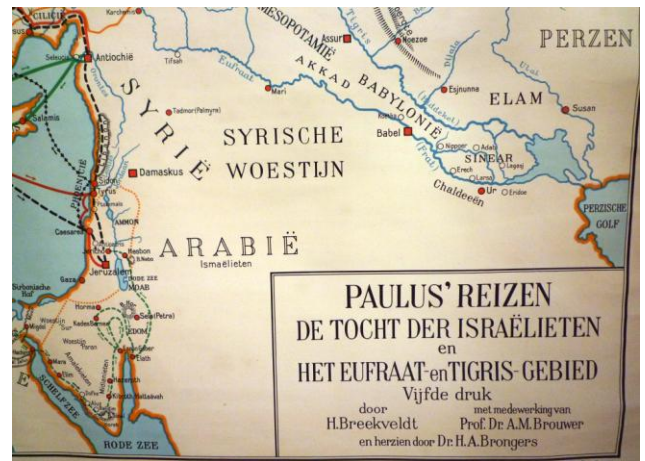

Vroeger en Nu

Ds. Martien Pettinga

Mijn vader was predikant in Leeuwarden waar ik geboren ben en dat was al zijn vierde gemeente. Op mijn tweede jaar verhuisden wij naar Lisse en vervolgens naar Wageningen. Op mijn 14^e verhuisden wij naar Utrecht en daar ging ik naar de middelbare school. Mede door mijn vader ben ik theologie gaan studeren. Ik bleef gewoon thuis wonen dat was makkelijk en kostte me op die manier niets. Mijn ouders lieten me vrij en ik kon doen en laten wat ik wou. Al vrij snel had ik de gedachte om zelf ook predikant te worden en in 1981 studeerde ik af. In die tijd werd je predikant tot je met pensioen ging.

Mijn vader begon aan het einde van de oorlog. Dat was een tijd van opbouw. De kerk was een groot elan en tot het begin van de jaren zestig zaten de kerken vol. In de jaren zestig begon dat te veranderen. De neergang merkte ik al toen ik begon als predikant in de buurt van Bolsward. Dat waren toen kerkelijke gemeenschappen en ik had 150 catechisanten. Friesland was behoorlijk kerkelijk. In mijn tweede gemeente in Doetinchem was al een behoorlijke kerkelijke neergang.

Mijn hele loopbaan heb ik te maken met ontkerkelijking. Ook bij ouderen is de ontkerkelijking net zo groot. Soms heb ik de indruk dat ik de enige overgeblevene ben. Steeds meer om mij heen, vrienden, burens en familieleden, een groeiend aantal heeft geen gevoel meer bij de kerk. Er zijn natuurlijk allerlei oorzaken. De pastoor of dominee zijn niet meer de enige met kennis. Het autoriteit gevoel is weg. Mensen zijn tegenwoordig veel beter opgeleid en hebben toegang tot internet en kennisvergarig. Mensen verhuizen veel meer daardoor worden de sociale verbanden losser. De sociale controle is veelal verdwenen. Alleen in gesloten gemeentes vind je nog die sociale controle en volle kerken van vroeger.

Mensen zijn tegenwoordig wel geïnteresseerd in spiritualiteit en zoeken dit op. De mensen zijn veel mondiger geworden en wat mensen vroeger niet durfden te zeggen doen ze nu wel. Ik probeer in mijn predikantschap gewoon mens te zijn. Ik ga met iedereen om ongeacht de achtergrond en dring mensen niets op. Voor mij is elk mens waardevol.

Belangrijk is samenhang in de samenleving. Ik zoek de verbinding en samenwerking met iedereen vanuit zijn eigen achtergrond. Ik voorzie in de toekomst dat de kerk kleiner wordt dan hij nu is en dat betekent niet perse dat dit negatief is of dat het een dooie boel wordt. Met een kleine groep kun je best veel positiefs uitstralen. Het is ook een uniek verband van vrijwilligers waar men naar elkaar omkijkt in lief en leed en waar men ook om hulp kan krijgen. En daar krijg je later geen rekening van door je brievenbus, het is letterlijk Pro Deo.